

ת"פ 9287/11/18 - מדינת ישראל נגד א"ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9287-11-18 מדינת ישראל נ' א"ר
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה לסרי

המאשימה

נגד

א"ר

ע"י ב"כ עו"ד זהר משה

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי והנפשות הפועלות:

1. הנאשם - יליד שנת 1977 - הואשם לפניי, בכתב האישום, בביצוע עבירה של **חבלה חמורה** לפי הוראות סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היה הנאשם מצוי במערכת יחסים זוגית עם ו', אזרחית זרה שהגיעה ארצה כעובדת בשנת 2003. בשנת 2005 נישאה ו' לעו"ד פלוני (להלן - פלוני) ונולדו להם שתי בנות. לאחר מספר שנים נפרדה ו' מפלוני והתגרשה ממנו. ו' עברה להתגורר עם הנאשם ומאז הם חיים יחדיו כבני זוג.
3. לטענת הנאשם, פלוני האשים אותו בכך ש"גנב" ממנו (כביכול) את ו' (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 9) ובתגובה החל לנהל נגדו הליכי-סרק משפטיים, חוזרים ונשנים. סוגיה אחרונה זו חורגת מהטעון הכרעה לפניי ועל כן אין כל מקום לקביעת ממצאים בה. עם זאת, לא למותר לציין כי פלוני אמנם הגיש נגד הנאשם שתי תביעות אזרחיות בגין עוולה של לשון הרע ובנוסף קובלנה פלילית בגין עבירה של לשון הרע. הן התביעות והן הקובלנה נדחו, ובהמשך נדחו גם הערעורים שהגיש פלוני לבית המשפט המחוזי בתל-אביב וכן בקשות רשות ערעור לבית המשפט העליון (הערעור על התובענה האזרחית האחרונה עדיין תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי. ר' במוצגים הרלוואנטיים - נ/1, נ/3 ונ/4).
4. המתלוננת בתיק זה היא עורכת-דין, ילידת שנת 1955, שעלתה ארצה בשנות ה-90'. המתלוננת מכירה את פלוני למעלה מעשרים שנה ומתארת אותו כידיד וכמדריך משפטי, שבין השאר סייע לה מאוד בתחילת דרכה בישראל (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 20 ואילך). לדבריה היא אינה שותפה של פלוני,

הגם שעבדה עמו על מספר תיקים משותפים והגישה בעבורו מסמכים. בעקבות היכרותה עם פלוני הכירה המתלוננת גם את אשתו לשעבר, דהיינו את ו'. עוד יש לציין בהקשר זה, כי לאחר שהמתלוננת העידה לפניי הגיש פלוני בקשה בשמה - כמייצג של קורבן העבירה - לקבלת גישה מלאה לתיק במערכת נט המשפט (ר' בבקשה מס' 7 ובהחלטה שניתנה בה).

5. ביום 25.10.18 בסמוך לשעה 19:30 הגיעה המתלוננת לדירת המגורים של הנאשם וו', המצויה בבית משותף ברח' נחל עוז בתל-אביב (להלן - הדירה). המתלוננת הגיעה לדירה על מנת לבצע מסירה אישית של מעטפה ובה כתב תביעה, אותה הגיש פלוני נגד הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 4 ואילך. להלן - המעטפה). הנאשם וו' שהו באותה העת בדירה והנאשם פתח את הדלת.

ב. העובדות הנטענות בכתב האישום וגדר המחלוקת בין הצדדים:

6. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, לאחר שהנאשם פתח את דלת הדירה ביקשה ממנו המתלוננת לחתום על אישור מסירת המעטפה. אז תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בבגדיה, דחף אותה אל מחוץ לדירה, הכה בה במכת אגרופ בגבה והפילה ארצה על ברכיה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם התפזרו חפציה של המתלוננת על הרצפה שבחדר המדרגות. בשלב זה סגר הנאשם את דלת הדירה כאשר בהמשך לכך שלשלה המתלוננת את המעטפה מתחת לדלת ופנתה לעזוב את המקום. הנאשם, שהבחין בהכנסת המעטפה, פתח את הדלת, רץ אל עבר המתלוננת והכה בה באמצעות ידיו, בפניה ובחזה, תוך שגרם לה לשבר באפה. על רקע עובדות נטענות אלה הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירה האמורה של חבלה חמורה.

7. במסגרת הדיונים המקדמיים לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות, ההגנה כפרה בתקיפת המתלוננת והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. עם זאת, כפי שהסתבר במהלך המשפט והסיכומים, הנאשם אינו חולק על המסגרת העובדתית המתוארת בעובדות כתב האישום ואף מודה בתקיפה (קלה) של המתלוננת, כך שגדר המחלוקת בין הצדדים לפניי הוא מוגבל למדי והלכה למעשה מצומצם אך ורק לשאלת מידת חומרת תקיפתה של המתלוננת.

יוטעם, כי בהקשר אחרון זה מעלה ההגנה גם טענה משפטית, שלפיה מעשי הנאשם באירוע עלו לכל היותר כדי עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית (לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין), וזאת להבדיל מהעבירה של חבלה חמורה (לפי הוראות סעיף 333 לחוק העונשין) בה הואשם כאמור הנאשם בכתב האישום.

ג. עיקר פרשת התביעה:

8. מטעם המאשימה העידה לפניי המתלוננת וכן שני שוטרים. כמו כן הוגשו מספר מוצגים, חלקם בהסכמה.

(1) עיקר גרסת המתלוננת:

9. בפתח עדותה הראשית ציינה המתלוננת כי ביום האירוע (25.10.18) היא הגיעה "לביתו של החוליגן הזה", על מנת "לבצע מסירה אישית של כתבי דין" (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 26 ואילך). את שאירע בהמשך הדברים תיארה המתלוננת כלהלן:

דפקתי על הדלת, והוא פתח את הדלת. שאלתי האם הוא א"ר, הוא אמר שכן. לפני זה אולי שאלתי לגבי אשתו שלו, שאני מכירה, שהיא גרושה של הידיד שלי (דהיינו פלוני - ש.א.). הוא אמר שכן, אז מסרתי לו מעטפה, וביקשתי לחתום על אישור מסירה, שהמעטפה בשבילו. הוא התחיל לעיין במעטפה. לא ראיתי שהוא היה קצת אחריי. פתאום הוא התפוצץ ולקח אותי וזרק אותי, מכה בגב, במדרגות (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 31 ואילך)^[1].

10. המתלוננת המשיכה ותיארה כיצד מצאה עצמה על ברכיה בחדר המדרגות, כשחפציה מפוזרים סביבה, ולאחר מכן:

אספתי את הדברים, לא קמתי ככה, ומעטפה הכנסתי בפתח של הדלת, מתחת לדלת. התחלתי לרדת. שמעתי ששוב דלת נפתחת, והוא תפס אותי בכניסה של הבניין למטה, ואני ניסיתי להחזיק את הדלת מזכוכית שהוא לא יוכל לצאת, ושחררתי את הדלת, פחדתי. בעצם אני לא יכולתי להחזיק את הדלת. הוא התחיל כבר ליד הדלת, מכות, אני הייתי מטושטשת לגמרי. סדר מכות אני לא יכולה לפרט. אבל מכה בפנים ובחזה שאני... הייתי מטושטשת. הוא קרע את המעטפה עם הידיים, וחזר לכניסה לבניין. אני נסעתי למשטרה, התקשרתי לבנות שלי, בקיצור ככה. זהו זה (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 4 ואילך).

11. המתלוננת הכחישה את טענת הנאשם, שלפיה היא נכנסה לביתו ללא רשותו, ואמרה כי כשפתח את הדלת היא נכנסה כדי למסור לו את המעטפה (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 24). המתלוננת הוסיפה וטענה כי המעטפה היתה סגורה ומעבר לכך שמדובר בכתב תביעה נגד הנאשם היא לא היתה מעורה בפרטים; וכדבריה: "אני יודעת שיש הליכים ביניהם, אבל אני לא שואלת והוא (פלוני - ש.א.) לא מספר" (שם, עמ' 14 שורה 4 ואילך. ר' גם במסגרת החקירה הנגדית, עמ' 17 שורה 8 ואילך).

12. המתלוננת העידה כי כתולדה מהתקיפה היא חשה כאבים בחזה ובגב, ובהגינותה הוסיפה כי הופתעה כשהסתבר שנגרם לה שבר באף ("הפתעה היתה שהיה שבר באף" - בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 8 ואילך). לדבריה, עקב האירוע היא נדרשה להמשך מעקב פסיכיאטרי ופסיכולוגי ואף לנטילת כדורי הרגעה. המתלוננת עומתה עם טענת הנאשם, שלפיה באירוע היו ביניהם דחיפות הדדיות והיא אף שרטה אותו, ולכך השיבה: "אולי ניסיתי משהו לעשות, להתגונן. אני לא יודעת. הייתי מטושטשת לגמרי" (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 18).

13. בחקירה הנגדית נשאלה המתלוננת רבות על טיב קשריה עם פלוני וחזרה על גרסתה שלפיה אינה עובדת עבורו, אינה קשורה להליכים המשפטיים שפלוני ניהל ומנהל נגד הנאשם ואינה מודעת לפרטיהם. עם זאת אישרה המתלוננת כי נכחה בדיונים מסוימים בהליכים האמורים "מזמן מזמן" (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 11), וכן אישרה כי הגישה בעבור פלוני חומרים לבית המשפט - לאחר שהלה עבר לחיפה - ושילמה בעבורו אגרה (שם, עמ' 18 שורה 15 ואילך, עמ' 20 שורה 4; עמ' 19 שורה 26). ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי היא ביצעה את המסירה בלהיטות-יותר, מתוך מעורבות רגשית כלפי פלוני ורצון לבצע את המסירה ויהי מה, אך המתלוננת הכחישה זאת (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 7 ואילך; עמ' 23 שורה 12 ואילך).

14. אשר לאירוע עצמו אישרה המתלוננת כי היא אמנם נכנסה מעט לתוך הדירה, כפי שהיא עושה בכל מסירה, וכדבריה: "אני כן נכנסת, לפחות חצי מטר פנימה כדי למסור את המסמך, אבל במקרה כזה כמו במקרה עם החוליגן הזה, אני פעם ראשונה..." (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 11).

ואילך). המתלוננת הכחישה כי הנאשם ביקש ממנה לצאת מהדירה ("הוא לא ביקש לצאת. לא היתה מילה מצדו" - שם, עמ' 21 שורה 32), כאשר בהמשך היא קיבלה "מכה בגב ועפתי כמו כדור. בלי הסבר, בלי מילים" (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 1).

15. ב"כ הנאשם הטיח במתלוננת כי ו' מסרה בהודעתה שהנאשם רק הוציא אותה מהדירה ולכך היא הגיבה: "הכול שקר מוחלט. בעיניים של ו' זה היה שהוא זרק אותי לחדר מדרגות" (בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 16). המתלוננת הוסיפה וטענה כי ו' פשוט לא רוצה להעיד נגד בעלה-הנאשם, וציינה: "עוד אני רוצה להוסיף, שאני ירדתי ושמעתי שהדלת נפתחת שמעתי שו' צעקה או תעזבי אותה, או תעצורי, משהו כזה היא צעקה. היא לא ירדה לראות מה הולך ליד הכניסה. אפילו אין לי מילים לתאר מה היה...". ב"כ הנאשם אמר למתלוננת כי היא לא מסרה דברים אחרונים אלה בהודעתה במשטרה, ולכך השיבה: "אז לא סיפרתי. עכשיו אני מספרת שהיא צעקה" (שם, שורה 23).

16. עוד נחקרה המתלוננת לעניין חומרת הפגיעה שנגרמה לה ואישרה כי לאחר האירוע היא נסעה תחילה למשטרה ולא לקבלת טיפול רפואי, כאשר לדבריה: "התקשרתי לבנות, והן אמרו לי לחכות להן, קודם נגיש תלונה ואח"כ ניסע לבי"ח" (בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 23 ואילך). המתלוננת שבה ואישרה כי אודות השבר באפה נודע לה רק בדיעבד, בעקבות הבדיקה בבית החולים: "היו כאבים כ"כ חזקים שלא הרגשתי את הכאבים האחרים. על השבר של האף אמרו לי רק בבי"ח. לא ידעתי שיש לי שבר" (שם, עמ' 26 שורה 4 ואילך).

(2) התעודות הרפואיות וצילומי המתלוננת:

17. התעודה הרפואית מאשפוז של המתלוננת בבית החולים וולפסון הוגשה לפניי במלואה, לרבות סיכום האשפוז (ר' ת/6). כעולה מהתעודה, המתלוננת הגיעה למיון ביום האירוע (25.10.18) בשעה 21:08 ושוחררה מספר שעות לאחר מכן, כבר ביום 26.10.18 בשעה 01:45. בפתח התעודה מצוין כי סיבת הפנייה היא "לדבריה במהלך עבודתה הותקפה ונחבלה בראש, גב ובית חזה, מרגישה קושי בנשימה".

18. בבדיקה הגופנית נמצא כי מצבה הכללי של המתלוננת טוב וצוין כי היא בהכרה מלאה ונינוחה נשימתית (ר' ת/6, בסיכום הביקור בעמ' 1 למטה). לעניין החבלה באף צוין: "לסיכום - חבלת אף עם תזוזה של ציר לימין. לאחר כיווץ ריריות נעשה ניסיון החזרה של השבר, עם רושם לציר ישר לאחר ההחזרה. לאחר ההחזרה ללא עדות לדימום או המטומה ספטלית" (שם, בעמ' 3). עוד צוין כי אפה של המתלוננת נחבש, תוך המלצה להורדת החבישה בעוד 24 שעות, והמתלוננת שוחררה לביתה עם חופשת מחלה לחמישה ימים. בנוסף לתעודה הנ"ל מבית החולים הוגשה לפניי גם תעודה רפואית שנערכה על ידי רופא קופת החולים, כשלושה ימים לאחר האירוע (ביום 28.10.18), בה אושרו למתלוננת 15 ימי מחלה (ת/7).

19. עוד הוגשו, באמצעות המתלוננת, חמש תמונות שלה אשר צולמו על ידי בתה לאחר האירוע, הגם שהמתלוננת לא ידעה לומר אם הן צולמו במהלך הבדיקות בבית החולים או רק לאחר מכן, בבית (ר' התמונות ת/8 ועדות המתלוננת בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 21 ואילך. ר' גם במזכר ת/12). יוטעם, כי המתלוננת מופיעה בתמונות בשתי חולצות שונות ונראה כי הן אמנם צולמו בשני מקומות שונים. כך או

כך, בתמונות לא ניתן להבחין בחבלות בפניה של המתלוננת, הגם שבשתיים מהתמונות נראית המתלוננת עם חבישת אף.

(3) ראיות התביעה הנוספות:

20. ביום 28.10.18 ערך חוקר זי"ט אלון ויסמן ביקור במקום האירוע, צילם את אזור הכניסה לחדר המדרגות וכן ערך סרטון אודות כך (ר' הדו"ח ת/1, התמונות ת/2 וכן הדיסק ת/3). כמו כן איתר החוקר מצלמת אבטחה שהותקנה בכניסה סמוכה, והפיק ממנה סרטון לשעות הרלוואנטיות (ת/4. ר' גם בעדות החוקר בפרוטוקול, עמ' 8 ואילך).

21. כפי שעולה מהתמונות, הבניין הוא מעין "שיכון רכבת" עם מספר כניסות, כאשר המצלמה הנ"ל כוונה לעבר השביל, כאמור מתוך כניסה סמוכה לזו הרלוואנטית. לפיכך, בסרטון (ת/4) לא נראה האירוע עצמו, גם לא בחלקו השני שהתרחש בכניסה לחדר המדרגות. עם זאת, נראית בסרטון הגעתה של המתלוננת למקום האירוע ויציאתה ממנו, כלהלן: המתלוננת נראית הולכת על השביל לכיוון הכניסה לחדר המדרגות הרלוואנטי (החל במונה מצלמה 22:23). כעבור כשתיים וחצי דקות יוצאת המתלוננת בחזרה (מונה 24:58) ושבה על השביל בהליכה מתונה. המתלוננת יוצאת מהתמונה (25:44) אך חוזרת אליה (25:59), כלומר הולכת הלך ושוב, וזאת תוך שהיא משוחחת בטלפון. במונה 26:26 יוצאת המתלוננת סופית מהתמונה (ר' גם בעדות המתלוננת בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 3 ואילך). יוטעם, כי בסרטון מופיע רק מונה פנימי, להבדיל משעון, כך שמהסרטון לא ניתן ללמוד על שעת האירוע, למעט העובדה שדובר בזמן חשיכה.

(4) הודעת הנאשם ודו"ח העימות:

22. הנאשם נעצר שלושה ימים לאחר האירוע (דהיינו ביום 28.10.18), הובא לתחנת המשטרה ונחקר באזהרה סמוך לאחר מכן, החל מהשעה 18:25 (ר' גם בדו"ח הפעולה ת/10). הנאשם - שהוזהר בגין עבירה של "תקיפה הגורמת חבלה של ממש" - ויתר על זכותו להיוועץ בעורך-דין ותיאר את האירוע כלהלן:

ביום חמישי האחרון בסביבות השעה 19:00 או 20:00 דפקה אצלי בדלת אישה פתחתי את הדלת והיא שאלה אם אני ("בעלה של") ו' שאלתי אותה מי זאת? והיא נכנסה לבית והיא דיברה עם אשתי ו' אמרתי לה מה היא רוצה והיא נתנה לי מעטפה וביקשה ממני לחתום ואז זיהיתי אותה שהיא עובדת עם (פלוגי) ואני אמרתי לה שאני לא חותם על כלום ושתעוף מפה ועם היד קצת דחפתי לדלת והיא גם שרטה אותי עם הציפורן שלה כי הייתי בלי חולצה ותפסתי אותה ודחפתי אותה מחוץ לבית ואז סגרתי את הדלת ונעלתי וחזרתי בחזרה לטלויזיה והיא הכניסה לי מתחת לדלת את המעטפה ופתחתי את הדלת והיא ברחת והלכתי אחריה [ו]דחפתי אותה החוצה מהכניסה של הבניין וצעקתי עליה שתעוף ולא תגיע לכאן יותר לא זוכר שהיה לה דם או משהוא אחר ואחרי שדחפתי אותה מחוץ לכניסה של הבניין עליתי הביתה וככה זה נגמר למעשה בינינו ואני גם קרעתי את הדף כאשר היא ואני היינו למטה (ת/9, שורה 2 ואילך). הנאשם גם צירף תמונה של השריטה שנגרמה לו - ר' נ/2).

23. הנאשם ציין כי בתחילה לא הבין מדוע הגיעה המתלוננת לדירתו, אך כאשר הבין את העניין

"הרקע של הטרטור שלי בבימ"ש הוציא אותי מדעתי ולכן הוצאתי אותה מהבית" (ת/9, שורה 18 ואילך). הנאשם הדגיש, בהקשר זה, כי הוא מתנהל מזה שנים בבתי המשפט בשל תביעות שמוגשות נגדו על ידי פלוני ו"נמאס לי מכל ההליכים הללו" (שם, שורה 23).

24. החוקר הטיח בנאשם שהמתלוננת טוענת כי הוא היכה אותה והיא נפגעה באף ובחזה. לכך השיב הנאשם "לא ראיתי דם או משהו אחר" והוסיף: "לא היה מכה בחזה היה משיכות וגם למטה היה בינינו דחיפות הדדיות" (ת/9, שורה 37 ואילך). עוד הטיח החוקר בנאשם כי בבית החולים נמצא שנגרמה למתלוננת תזוזה בעצם האף, והנאשם אמר: "כאשר אני תפסתי אותה בחולצה היה דחיפות של ידיים שלה ואולי היא פגעה בעצמה אני לא סטרתי לה היא לא נתקעה בקיר... מההשתוללות של הידיים שלה אולי" (שם, שורה 42 ואילך).

25. יומיים לאחר גביית ההודעה (דהיינו ביום 30.10.18) נערך עימות בין הנאשם לבין המתלוננת (ר' דו"ח העימות, ת/5). בפתח העימות טענה המתלוננת כי היא לא מכירה את הנאשם ואף לא זיהתה אותו כשפתח את דלת הדירה (ת/5, שורה 2 ואילך). במהלך העימות חזר כל צד על גרסתו ביחס להשתלשלות האירועים, כאשר המתלוננת טענה כי הנאשם היכה אותה "עם האגרופים בפנים ובחזה [ו]כתוצאה מזה נגרם לי שבר באף" (שם, שורה 11).

26. הנאשם טען בעימות כי בשלב הראשון "אני תפסתי אותה בחולצה מאחורה ומשכתי החוצה, לא נתתי מכה בגב, אולי היא פשוט הרגישה ככה, אני מיד סגרתי את הדלת ולא ראיתי האם היא נפלה. היא הכניסה מעטפה מתחת לדלת, עצבן אותי, ירדתי אחרי[ה] והיא היתה בסוף של המדרגות. היא עוד היתה בהול - בכניסה לא בחוץ, תפסתי אותה בחולצה בחזה, פתחתי את הדלת וניסיתי למשוך אותה החוצה... אחרי שמשכתי אותה החוצה - עזבתי אותה והיא הלכה איזה מטר ואז רציתי לתפוס לה את היד ולגרור אותה יותר רחוק והיא העיפה לי את היד אני חושב ואולי זה פגע בה בפנים, היה חושך" (ת/5, שורה 14 ואילך). בהמשך הוסיף הנאשם והודה: "אני הייתי צריך לקחת את כתב [ה]תביעה ולא להגיע למצב כזה".

ד. עיקר פרשת ההגנה:

27. מטעם ההגנה העידו בבית המשפט הנאשם ו' והוגשו מספר מוצגים, הכוללים את תמונת הנאשם לאחר האירוע (נ/2) ומסמכים מתוך ההליכים המשפטיים השונים שפלוני ניהל ומנהל נגד הנאשם.

(1) עיקר עדות הנאשם:

28. את עדותו הראשית לפני פתח הנאשם באומרו: "אני כבר בתחנת המשטרה הצטערתי על האירוע וקיבלתי את האחריות" (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 17) והרחיב בתיאור טענותיו להתנכלות משפטית חוזרת ונשנית מצידו של פלוני, מזה כשמונה שנים. את תחילת האירוע תיאר הנאשם כלהלן:
חזרתי באזור שבע בערב, זה היום שלי, משבע עד שבע, ארוכים... (המתלוננת) דפקה בדלת. הייתי בשוק, אני מכיר אותה מהדיונים... היא הערימה עליי, שאלה אם ו' בבית, כאילו באה כחברה. איכשהו היא נכנסה, לא הרשיתי לה בשום שלב, היא נכנסה. כאילו באה לו', מה שלומך וזה. היה בזה משהו מזלזל, הוציאה מעטפה, תחתום כאן. אני לא בן אדם בריא, כבר

20 שנים עם כדורי הרגעה, מהאוניברסיטה כבר עם כדורי הרגעה, לא נרגע בלעדיהם. הלחץ שבר אותי (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 8 ואילך).

29. הנאשם הוסיף ותיאר כיצד התפרץ על המתלוננת, צעק עליה והוציא אותה בדחיפות מהדירה וסגר את הדלת. או אז ראה שהמתלוננת מחדירה את המעטפה מתחת לדלת ואקט זה, שנראה לו כחודרני, הביאו להתפרצות נוספת. עם זאת, הנאשם הודה כי **"זה היה טעות"** (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 25) ובהמשך הוסיף: **"כל הסיפור הוא פרובוקציה... להוציא ממני ככה. הם הצליחו"** (שם, עמ' 33 שורה 2). אשר לשלב השני של האירוע בפתח חדר המדרגות והפגיעה באפה של המתלוננת, חזר הנאשם על גרסתו בעימות והסביר: **"אמרתי שהחזקתי אותה פה בחזה, בחולצה, אולי גם הראיתי לשוטר. והיא השתוללה ושרטה אותי בעין. זה או מהמרפק שלי או מהמרפק שלה, או מהדלת"** (שם, שורה 27 ואילך).

30. הנאשם נחקר חקירה נגדית מקיפה ונמרצת, אך עמד על גרסתו הנ"ל. הנאשם הבהיר - בניגוד לגרסת המתלוננת - כי היתה ביניהם היכרות מוקדמת משום שהם נפגשו במהלך הדיונים לרבות אצל מגשר, כך לא ייתכן שהמתלוננת לא זיהתה אותו (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 27 ואילך; עמ' 35 שורה 4 ואילך). ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי לא היה כל מקום שיתעל את זעמו כלפי פלוני לאליונות כלפי המתלוננת, אישה לא צעירה, ועל כך השיב הנאשם: **"אין לי מה להגיד על מה שעשיתי לא בסדר. אני יכול להתגא[ות] בזה?"** (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 27). בהמשך הוסיף הנאשם: **"שנים ראיתי אותה... היא עוד אחת מהחבורה של המציקים. אני לא חושב שכל בן אדם היה יכול לעמוד ולהיות נינוח אחרי כ"כ הרבה שנים של חקירות"** (שם, עמ' 37 שורה 30 ואילך).

(2) עיקר עדותה של ו':

31. בעדותה הראשית תיארה ו' את הגעתה ארצה והשתלשלות יחסיה, תחילה עם פלוני ואחר כך עם הנאשם, וכן את היכרותה עם המתלוננת - שאף ייצגה אותה ואת פלוני בהליך הגירושין בבית המשפט לענייני משפחה (בפרוטוקול, עמ' 43 שורה 12 ואילך). לדברי ו', המתלוננת הכירה את פלוני עוד לפני שהיא הכירה אותו, והשניים היו בחברות טובה, **"ממש עבדו ביחד, במשרד אחד"** (שם, שורה 20).

32. את שחוותה באירוע תיארה ו' כלהלן:

אני הייתי במטבח ומישהו דפק בדלת, א"ר פתח את הדלת ואני שמעתי קול של אישה איפה ו', היא נכנסה ואז ראיתי שזאת (המתלוננת) והיא אמרה מה נשמע ועניתי לה כמו שצריך... לא הייתי במקום לענות לה לעוד שאלה. לא הייתי מוכנה לשוחח איתה (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 1 ואילך).

33. לדברי ו' רק בשלב זה פנתה המתלוננת לנאשם ומסרה לו את המעטפה, וכשהנאשם הבין במה מדובר הוא החל לקלל אותה והוציא אותה מהדירה; וכדבריה: **"הוא תפס את החולצה שלה ביד, הוציא אותה מהבית וסגר את הדלת"** (בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 14 ואילך; ביחס לקללות ר' שורה 32). ו' הדגישה כי באותה עת היא עסקה בבישול ועל כן לא הבחינה בפרטים מעבר לכך (שם, שורה 24 ואילך). ר' גם בחקירתה הנגדית בעמ' 49 שורה 23 ואילך, תוך שהוסיפה שהמתלוננת **"נכנסה בלי רשות, גם נכנסה עם נעליים, ולכל מי שנכנס לבית אנו מבקשים שיוציאו נעליים"**.

34. ו' הכחישה את טענת המתלוננת - בעדותה בבית המשפט - שלפיה היא (ו') צעקה על הנאשם עמוד 7

במהלך האירוע (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 5 ואילך). לשאלות ב"כ המאשימה בחקירה הנגדית שבה ו' והדגישה כי המתלוננת נכנסה לדירה ללא רשות: "**לא רציתי לראות אותה, לא הזמנתי אותה, היא לא התקשרה מאז שעזבתי את (פלוני), היא לא היתה בקשר איתי, מה פתאום את באה בשמונה בערב ושואלת מה שלומי? היא היתה יכולה להתקשר ולהגיד שהיא תבוא ואז אני מצפה**" (שם, עמ' 48 שורה 14 ואילך).

ה. דין והכרעה:

(1) הרובד העובדתי:

35. כעולה מסקירת הראיות דלעיל, הלכה למעשה מרבית עובדות האירוע מושא כתב האישום אינן מצויות במחלוקת - ומכל מקום מוכחות כדבעי בראיות שהובאו לפניי - כאשר המחלוקת מצומצמת אך ורק לשאלת חומרת תקיפת המתלוננת ומידת הפגיעה שנגרמה לה.

36. האירוע עצמו כלל שני שלבים, הראשון בסמוך לדלת הדירה והשני בפתח חדר המדרגות, כלהלן:
בשלב הראשון הגיעה המתלוננת לדירה, כשבידיה המעטפה למסירה לנאשם. המתלוננת נקשה על דלת הדירה והנאשם פתח את הדלת. המתלוננת נכנסה מעט לדירה, שאלה לשלומה של ו', ואז מסרה את המעטפה לנאשם. הנאשם התפרץ על המתלוננת, קילל אותה והוציא אותה בכוח מהדירה תוך שהיכה בה בגבה. הנאשם זרק את המעטפה, סגר את דלת הדירה והמתלוננת נפלה ארצה.

עובר **לשלב השני** החדירה המתלוננת את המעטפה מתחת לדלת הדירה ולאחר מכן ירדה במדרגות לכיוון היציאה. הנאשם, שהבחין בהחדרת המעטפה, נטל את המעטפה, פתח את הדלת והחל לרדת בעקבות המתלוננת. הנאשם השיג את המתלוננת בסמוך לפתח חדר המדרגות ותקף אותה. בין השניים התפתחה התגוששות, שבמהלכה נשרט הנאשם והמתלוננת נפגעה באפה. הנאשם קרע את המעטפה והמתלוננת עזבה את המקום.

37. אשר לחומרת התקיפה מקובלת עליי גרסת המתלוננת כי במסגרת השלב הראשון היכה בה הנאשם בגבה - עובדה שהנאשם עצמו הודה בה בעימות, אם גם בחצי פה (ר' בפסקה 26 דלעיל) - וכתולדה מכך היא נפלה ארצה. עם זאת, בהקשר לשלב השני גרסתה של המתלוננת היא מועצמת ואין אפשרות לקבל את טענתה, המוכחשת על ידי הנאשם, שלפיה הלה היכה בה באגרופים בפנים ובחזה.

38. לא זו בלבד שלתיאור אחרון זה אין כל תימוכין ביתר הראיות שהובאו לפניי, אלא שהוא אף נסתר בראיות אלה:

ראשית, בתמונות פניה של המתלוננת, שצולמו לאחר האירוע, לא ניתן להבחין בחבלות (ר' בפסקה 19 דלעיל). הדעת נותנת - במיוחד נוכח הפערים הפיזיים בין הצדדים, כאשר הנאשם הוא גבר הצעיר מהמתלוננת בשנים רבות - כי לו היה הנאשם מכה את המתלוננת באגרופים בפניה, היו לכך סימנים.

שנית, הסרטון שהוגש, הגם שכאמור אינו מתעד את האירוע, מלמד כי האירוע היה קצר מאוד, כאשר כולו - לרבות זמן הליכת המתלוננת ממקום המצלמה לדירה ובחזרה - נמשך כשתי דקות וחצי בלבד.

בנוסף, וזו הנקודה העיקרית כאן, לאחר האירוע נראית המתלוננת כשהיא הולכת במתינות ואף הלך ושוב, תוך שהיא משוחחת בטלפון (ר' בפסקה 21 דלעיל) ואינה נחזית כמי שזקוקה לטיפול רפואי דחוף.

בהקשר זה גם יוזכר כי לאחר האירוע פנתה המתלוננת תחילה דווקא למשטרה ורק לאחר מכן הגיעה לבית החולים.

שלישית, התייעוד הרפואי - על אף שמתעד מציאת שבר באפה של המתלוננת - מלמד על שבר שתוקן- למעשה לאלתר, ללא עדות לדימום או המטומה (ר' בפסקה 18 דלעיל). יתר על כן, אף המתלוננת עצמה ציינה כאמור, בהגינותה, כי הופתעה מממצא השבר; ומכאן שמידת הפגיעה במתלוננת עקב התקיפה היתה ברף נמוך יחסית.

39. המסקנה המתבקשת היא, אם כן, שבמהלך האירוע לא היכה הנאשם במתלוננת באגרופים בפניה. מכאן, שהשבר באפה של המתלוננת נגרם כתולדה מההתגוששות שנוצרה בין הנאשם לבין המתלוננת בשלב השני, להבדיל ממכת אגרוף או מכה אחרת שכוונה לאפה של המתלוננת. אך מובן הוא שמדובר בנזק המצוי בגדר הצפוי מבחינת הנאשם - שהרי מדובר בגבר צעיר יחסית, אשר תקף אישה המבוגרת ממנו בשנים רבות - אך עם זאת לא מדובר בגרימת השבר בכוונת מכוון.

(2) הרובד המשפטי - סעיף העבירה המתאים לעובדות שהוכחו:

40. הנאשם הואשם בכתב האישום בעבירה של חבלה חמורה, לפי הוראות סעיף 333 לחוק העונשין. הוראות אלה יש לקרוא יחד עם ההגדרה, המופיעה בסעיף 34כד לחוק, שלפיה "חבלה חמורה" היא **"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים"**.

41. עינינו הוראות, אם כן, כי "חבלה חמורה" היא חבלה שיש בה משום פגיעה קשה או תמידית בבריאות, לרבות עד כדי מום קבע. אין תמה, אפוא, כי בפסיקה נקבע לא אחת שלא כל שבר באף עולה כדי חבלה חמורה, כהגדרתה הנ"ל, והדבר תלוי בנסיבות הקונקרטיות והספציפיות של המקרה הנדון (ר' ע"פ (מחוזי י-ם) 13761-05-10 **מדינת ישראל נ' דוידוב** (12.07.2010), ות"פ (מחוזי חיפה) 36951-06-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.02.2015). ר' גם ניתוח הסוגיה בת"פ (שלום ת"א) 41365-12-15 **מדינת ישראל נ' טשפולטוב** (29.03.2018) ובפסיקה המאוזכרת שם. מקרה אחרון זה דומה לענייננו גם בכך שהנאשם הוחשד בעת חקירתו בעבירה של חבלה ממשית בלבד, להבדיל מבעבירה של חבלה חמורה, כאשר בית המשפט ראה בכך **"משום מדד לדרך בה נתפס האירוע מלכתחילה על ידי המשטרה"** - שם, בפסקה 37 להכרעת הדין).

42. לפיכך - נוכח המסקנה העובדתית שלפיה מדובר במקרה זה בפגיעה במידת חומרה נמוכה יחסית - המסקנה המשפטית המתחייבת היא שבנסיבות הקונקרטיות והספציפיות, אשר הוכחו בבית המשפט, החבלה שנגרמה למתלוננת אינה בגדר "חבלה חמורה". אכן, כתולדה מהתקיפה נחבלה המתלוננת חבלה של ממש, בדמות השבר שנגרם באפה, אך מדובר בחבלה שאינה עולה כדי חבלה חמורה כהגדרתה בהוראות סעיף 34כד לחוק העונשין.

43. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שבה נדחו טענות דומות של נאשמים. ואולם, כאמור, מדובר בסוגיה שההכרעה בה נגזרת מהעובדות הספציפיות שהוכחו במשפט, כאשר העובדות שהוכחו לפניו אינן מלמדות וממילא אינן מוכיחות גרימת חבלה חמורה. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לפסק הדין בע"פ (מחוזי מרכז) 23813-08-18 **מדינת ישראל נ' ליברמן** (22.01.2019), אך מעבר לכך ששם דובר

במכת אגרוף לפני, הקושי שהתעורר שם נבע מכך שבית משפט השלום הורה על שינוי סעיף העבירה בטרם שמיעת ראיות, היבט שאינו רלוואנטי לעניינו.

(3) הרובד המשפטי - הערות שבשולי הכרעת הדין:

44. ברובד המשפטי לא למותר להוסיף ולציין כאן כי מקרה זה - כמקרים דומים רבים, המובאים חדשות לבקרים לפני בתי המשפט - ממחיש שוב את הקשיים המשפטיים הממשיים הנגרמים בשל ניסוחן הלקוי של עבירות התקיפה שבחוק העונשין. כידוע, חוק העונשין שבמשפטנו הוא, בעיקרו, "נוסח חדש" מתורגם מאנגלית של פקודת החוק הפלילי, 1936 (להלן - הפח"פ). והנה, לא זו בלבד שהפח"פ היא דבר חקיקה מנדטורי מיושן, אלא שאף בעת שפקודה זו נחקקה - לפני כמעט 85 שנים - היא כבר היתה דבר חקיקה לקוי ומיושן, שנוצר אגב גלגולים אקראיים במשרדים שהיו אחראים בזמנו על המנהל בקולוניות הבריטיות (לסקירה מקיפה ר' יורם שחר, "מקורותיה של פקודת החוק הפלילי, 1936", **עיוני משפט** ז' (תשל"ט-תש"ם), 75).

45. הליקויים שבהוראות הפח"פ הם בבחינת מן המפורסמות, וכבר בסמוך (יחסית) לחקיקת חוק העונשין הוקמו ועדות לצורך גיבוש הצעות לחקיקת חוק עונשין חדש (ר' למשל ש"ז פלר ומ' קרמניצר, "הצעת חלק מקדמי וחלק כללי לחוק עונשין חדש ודברי הסבר תמציתיים", **משפטים** י"ד (תשמ"ד-תשמ"ה), 127. ר' במיוחד בפניית שר המשפטים לציבור המשפטים משנת 1984, המצורפת שם). עם זאת, למרות עשרות השנים שחלפו מאז הקמת הוועדות, בסופו של דבר נחקק-מחדש רק החלק הכללי לחוק העונשין (במסגרת הוראות חוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ד-1994). להבדיל, החלק הספציפי של חוק העונשין - דהיינו: החלק הגדול יותר של החוק, הכולל את הגדרותיהן של העבירות הספציפיות השונות - נותר בעיקרו כשהיה. למעט תיקונים חלקיים (למשל בנוגע לעבירות המין, ולאחרונה גם לעבירות ההמתה), עדיין חלק ניכר מהגדרות העבירות הספציפיות שבחוק העונשין אינו אלא תרגום לעברית של הוראות הפח"פ.

46. היבט זה בולט במיוחד בעבירות התקיפה, שכתולדה מהמבנה הבלתי שיטתי של הפח"פ ותיקוני החקיקה המאוחרים יותר מפוזרות כיום בחלקים שונים של חוק העונשין. חוק העונשין אמנם כולל סימן מיוחד, המוקדש לעבירות "תקיפה" (סימן ח' לפרק י'). ואולם, סימן זה כולל רק את מקצת עבירות התקיפה, כאשר רבות אחרות מצויות בסימנים אחרים, לרבות בסימן ד' לפרק י', שעניינו ב"סיכון החיים והבריאות" ואשר כולל את העבירה לפי סעיף 333 בה הואשם הנאשם לפני. בנוסף, עבירות התקיפה עצמן מנוסחות באופן בלתי שיטתי, עם הגדרות חלקיות. כך, למשל, בעוד שהמונח "חבלה חמורה" זכה להגדרה בהוראות סעיף 34 כד לחוק העונשין (הגדרה השאובה מהוראות סעיף 5 לפח"פ), המונח "חבלה של ממש" נותר ללא כל הגדרה חקיקתית, וזאת רק משום שהמחוקק המנדטורי לא טרח לכלול הגדרה של מונח זה בסעיף ההגדרות של הפח"פ.

47. זאת ועוד: עקב הניסוח הקזואיסטי של הוראות הפח"פ לא קיים בחוק העונשין מדרג שיטתי-רציונלי של חומרת עבירות התקיפה השונות וממילא לא קיים יחס שיטתי והולם בין חומרתן של עבירות התקיפה השונות לבין העונשים הקבועים בצידן. כך, בעוד שמרבית עבירות התקיפה המוגדרות בסימן ח' לפרק י' לחוק העונשין הן עבירות מסוג עוון בלבד, הרי שהעונש הקבוע בגין העבירה של "חבלה חמורה" (לפי הוראות סעיף 333) הוא שבע שנות מאסר, ואילו העונש הקבוע בגין העבירה של "חבלה בכוונה מחמירה" (לפי הוראות סעיף 329) אף עולה כדי עשרים שנות מאסר - עונש הזהה לזה הקבוע

בגין העבירה של ניסיון לרצח (לפי הוראות סעיף 305). לבסוף, לעיתים גם קיימת חפיפה מסוימת בין הגדרותיהן של עבירות תקיפה שבדרגות חומרה שונות.

48. כמעט אין צריך לומר שליקויים חקיקתיים אלה - מעבר לקשיים הפרקטיים שהם יוצרים בכל הקשור לקביעת סעיף העבירה המתאים לאירוע פלילי נתון - גם אינם מתיישבים עם דרישת-היסוד לבהירות נוסח הדין הפלילי, אשר נגזרת מעקרון החוקיות (ר' למשל י' לוי וא' לדרמן, **עיקרים באחריות פלילית**, בעמ' 67 ואילך). דומה, אפוא, כי בהחלט הגיעה העת שהמחוקק יידרש לנושא עבירות התקיפה, אם לא במסגרת חקיקה-מחדש של מכלול החלק הספציפי של חוק העונשין, אזי לכל הפחות בהקשר הקונקרטי של עבירות אלה. יוטעם, כי תיק זה הוא רק בבחינת דוגמא אחת מני רבות לתקלות החוזרות ונשנות, הנגרמות כתולדה מניסוחן הלקוי של עבירות התקיפה כהגדרותיהן בחוק העונשין דהיום.

ו. סוף דבר:

49. העולה מכל המקובץ הוא שהוכח לפניי, כדבעי, שהנאשם תקף את המתלוננת במהלך האירוע מושא כתב האישום, על שני חלקיו. עם זאת, הפגיעה שנגרמה למתלוננת עקב התקיפה אינה עולה כדי "חבלה חמורה" אלא שהיא בגדרי "חבלה של ממש" בלבד (כאמור בפסקאות 36 עד 39 דלעיל).
אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, יום שני י"ז אייר תש"ף, 11 מאי 2020, במעמד הצדדים.

[1] כל ההדגשות בציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתוב מלא תקני אינם מסומנים.